

Om de tuin geleid

(Falling of a log)

Een blijspel in twee bedrijven

door

GEORGINA REID

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OM DE TUIN GELEID- FALLING OF A LOG** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **GEORGINA REID** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN

Gerard Leerling
Sophie de Lange - zijn zuster
Pip - buurmeisje
Moeder
Janus - fotograaf/verslaggever

Het stuk speelt zich af op de veranda's van No. 10 en No. 12 in de Berkenlaan.

EERSTE BEDRIJF

Scene 1 De veranda van no. 10
Scene 2 De veranda van no. 12, op een middag een week later

TWEEDE BEDRIJF

De veranda van no. 12, twee weken later, op een Zondagmorgen

DECOR:

De veranda van no. 10 in de Berkenlaan. Behalve een dode struik in een pot is er niets wat aan plantengroei doet denken. Linksachter is een kaal latwerk om planten te leiden. De veranda heeft een transparant afdakje tegen het huis, aan de voorkant geschraagd door twee houten posten, die ongeveer in het midden van de veranda staan. Openslaande deuren geven toegang tot het huis. Binnen, vlak naast die deuren, is een telefoon. Op de veranda staan een tuintafel met drie stoelen. Enkele tredjes leiden naar het gazon voor de veranda. Aan beide zijden is een schutting, met linksvoor een deur en rechts een tussen de veranda en de schutting.

EERSTE BEDRIJF (Scene 1)

Gerard zit aan de tafel. Hij is ongeveer veertig jaar, tamelijk knap en als hij wil redelijk charmant. Naast een flesje bier en een glas liggen twee tijdschriften over tuinieren, schrijfgerei en een halfafgemaakte brief op tafel. Hij zit een poosje te schrijven, pauzeert dan om na te denken, neemt een brief uit een luchtpostenvelop, leunt achterover en leest. Men hoort de stem van Moeder die de brief hardop voorleest. Zij is een vrouw van ongeveer zeventig, met een licht Amerikaans accent

Moeders (*alleen stem*): Lieve jongen, Zoals altijd heeft jouw brief me groot plezier gedaan. Ik zou niet weten wat ik moest als ik niet regelmatig nieuws uit Nederland zou krijgen. Onder de hete, genadeloze hemel hier, in een bruin, verschroeid landschap, leef ik slechts op de herinnering aan de heerlijke tuin die ik vijf jaar geleden achter liet. Jouw beschrijving ervan brengt me in een soort trance, zodat ik de bloembedden en het gazon duidelijk voor me zie en de verrukkelijke geur van pasgemaaid gras kan ruiken. Als je weer schrijft, lieverd, doe er dan een paar grassprietjes bij. Misschien houden ze hun geur lang genoeg om de oceaan over te steken. En als het kan ook een paar blaadjes van de donkerrode klimroos die haar bedwelmende geur over de hele veranda verspreidt. (*Gerard kijkt de veranda rond, waar geen roos te zien is, en inhaleert diep*) Ik hoop, dat je niet te hard in de tuin werkt, jongen. Ik weet, wat voor perfectionist jij bent, en ik zou niet graag willen, dat je overwerkt raakt. Maar, als je moe bent aan het eind van de dag, dan kun je uitrusten in het paradijsje dat jezelf geschapen hebt en dan zul je de waarheid ondervinden van de woorden, "In een tuin is men dichterbij het hart van God, dan waar ook ter wereld". (*de stem van Moeder sterft weg. Gerard schenkt zijn glas vol en kijkt naar voren, alsof hij de tuin rondkijkt*)

Gerard: (*met een cynisch lachje*) "Het paradijsje dat je hebt geschapen". (*hij drinkt zijn glas leeg, gaat staan, rekt zich uit en gaat linksvoor af. Een ogenblik later horen we Sophie achter het toneel roepen*)

Sophie: Gerard, ben je in de tuin? (*Sophie komt op vanuit het huis. Ze is een doortastende vrouw van ongeveer veertig jaar, of iets ouder*) Gerard? (*ze ziet de half afgeschreven brief op tafel, pakt hem op en leest het begin, maakt een verontwaardigd snorkend geluid, schenkt zich een glas bier in, gaat zitten en leest de brief verder. Na een ogenblik verschijnt Gerard links voor. Hij kijkt kwaad*)

Gerard: Lees jij altijd andermans persoonlijke brieven?

Sophie: Dit is niet persoonlijk. Dit is gewoon iets van de familie.

Gerard: Zelfs iets van familie kan persoonlijk zijn.

Sophie: Dan moet je het niet zo maar laten slingeren.

Gerard: Sophie, geef hier.

Sophie: Nog even, ik lees net dat hele verhaal over de riddersporen.. "als een golvende zee van blauw aan de rand van het gazon". (*Gerard grijpt haar de brief uit handen*) Een golvende zee van blauw... Tsjee, Gerard, heb jij dan helemaal geen geweten?

Gerard: Ik heb helemaal geen behoefte om met jou over mijn geweten te discussiëren, Sophie. Trouwens, wat doe je hier eigenlijk? Moet je niet koken voor Han of met zijn kleintjes naar de wasserette?

Sophie: Toevallig heb ik Hans kinderen net naar het zwembad gebracht. Ik dacht, ik laat ze daar een half uurtje en ga jou eens opzoeken.

Gerard: Ben je niet bang, dat ze daar van die smerige bacillen oppikken?

Sophie: Ik denk, dat ze er net zoveel afgeven als opdoen. Trouwens, als ze een half uur in chloorwater hebben rondgewenteld zijn ze wel zo'n beetje steriel.

Gerard: (*gaat zitten*) En kom je hier om naar mijn gezondheid te informeren?

Sophie: Waarom niet?

Gerard: Waarom wel?

Sophie: Toevallig heb ik moeder beloofd een oogje op jou te houden. Ze schijnt ervan overtuigd te zijn, dat jij niet goed voor jezelf kunt zorgen. Heb je al ontbeten?

Gerard: Natuurlijk. Ik heb meervoudig onverzadigde vetzuren gehad voor mijn bloedvaten, sinaasappelsap voor mijn huid en zemelen voor mijn ingewanden.

Sophie: Prachtig. Je moet natuurlijk ook wel op krachten blijven... met dat zware werk gisteren toen je de composthoop hebt gekeerd, en nog wel in de brandende zon. (*ze wijst op de brief*) Waar is die composthoop eigenlijk?

Gerard: (*maakt een vaag gebaar*) Oh, ik weet niet, ergens daar achter, geloof ik.

Sophie: Wat stinken, hè?

Gerard: Ik werd helemaal duizelig van de stank. Het zweet liep in stralen van me af. Moeder zal sprakeloos zijn over mijn plichtsgetrouwheid.

Sophie: Waar ik sprakeloos van ben, is jouw schaamteloze schijnheiligheid. Hoe kun je je eigen moeder zo misleiden..

Gerard: Wat is nou zo'n klein leugentje, als je bedenkt wat het resultaat is? Het maakt haar zo gelukkig. Ze zal het nooit te weten komen, tenzij jij het haar vertelt.

Sophie: Al zou ik het willen, ik zou er niet de woorden voor kunnen vinden.

Gerard: Oh, ik denk dat je aangeboren scherpe tong je niet in de steek zal laten.

Sophie: Daag me maar niet uit, Gerard, ik ben geen verklikker, maar één dezer dagen ga je te ver. *(pauze)* Het stikt hier van de vogelpoep.

Gerard: Oh ja?

Sophie: Je moet geen kruimels strooien zo dicht bij het huis. Waar is de bezem? *(Sophie staat op en gaat naar binnen. Gerard kijkt de brief van zijn moeder nog eens in. Moeders stem klinkt)*

Moeders stem: Iedere week als je brief komt, kan ik haast niet wachten om hem open te maken en te zien wat je nu weer uit de tuin hebt ingesloten. Ik pers alle bloemen zorgvuldig in de Dikke van Dale, die is tenminste groot en zwaar. Ik laat ze aan Elmer zien, maar die lacht alleen maar om me, dus ik zorg er wel voor, dat hij niet ziet hoe ik eraan zit te ruiken als een verslaafde die lijm snuift. In veel opzichten is Elmer een lieve, aardige man, maar ik geloof niet dat zijn reukzin nog zo goed is, dat is ook niet zo verwonderlijk op zijn leeftijd. Ik ben blij te kunnen zeggen, dat ik nog heel goed kan ruiken. *(Gerard gaat linksvoor af)* Ik ben altijd erg ontvankelijk geweest voor geuren. Toen ik een klein meisje was, kweekte mijn vader van die grote purperen bloemen, heliotropen. Ze roken goddelijk, maar ze zijn nu uit de mode. Ik denk niet dat je die nog ergens kunt krijgen. *(Sophie komt op met een bezem en begint de veranda te vegen)* Elmer is de laatste tijd niet zo goed in orde. Hij drinkt natuurlijk ook te veel. De dokter zegt, dat zijn lever is aangetast. Dit weekend hadden we hier zes filmsterren te logeren. De meeste tijd lagen ze te slapen, in bed of bij het zwembad. Ik ben eigenlijk niet eens aan ze voorgesteld. Ze dachten vast, dat ik een dienstmeid was. Eén gaf me een fooi en een ander kneep in mijn billen! Elmer beweert, dat hij ze nooit heeft uitgenodigd. Wat een belachelijk land! Geen wonder dat iedereen hier naar een psychiater moet. Elmer wil ook, dat ik er een ga bezoeken. Hij zegt, dat ik veel te Calvinistisch ben en dat ik een compleet ander mens zal worden als ik eens op de bank ga liggen bij zo'n zieleknijper. *(Gerard komt linksvoor op met een rode roos)*

Sophie: Waar heb je die roos vandaan?

Gerard: Van hiernaast.

Sophie: Maar... hebben ze je dan niet gezien?

Gerard: Niet veel kans op. Ze zijn weg. Vorige week Vrijdag vertrokken ze met een taxi zonder ook maar één keer om te kijken.

Sophie: Waar zijn ze naar toe?

Gerard: Geen idee. Ik spreek ze nooit. Ze zijn geen van tweeën erg toeschietelijk.

Sophie: Nou hier schiet wel iemand toe, wie is dat dan?

Gerard: Waar heb je het over?

Sophie: Die jonge vrouw die met opgestreken zeilen het tuinpad op komt.

Gerard: *(tuurt linksvoor)* Die heb ik nog nooit eerder gezien.

Gerard: Ze kwam door een gat in de heg. *(Pip komt linksvoor op. Over haar bikini heeft ze een handdoek gewikkeld. Ze ziet er goed uit, is jong en boos)* Dat moet hun dochter zijn. Ze ziet er niet erg opgewekt uit. Goedenmorgen, kan ik iets voor u doen?

Pip: Ja, u kunt me mijn gestolen eigendom teruggeven.

Gerard: *(nogal uit de hoogte)* Pardon?

Pip: Oh, doe maar niet zo uit de hoogte. Ik zag, dat u die roos plukte. Ik lag te zonnebaden aan de andere kant van de heg.

Gerard: Ik denk, dat er een misverstand is.

Pip: Ontkent u, dat u een roos uit mijn tuin hebt gestolen?

Gerard: Misschien heb ik er in het voorbijgaan aan geroken.

Pip: Ik ben niet blind, meneer Leerling, en ik ben ook niet van gisteren. Of u er nou aan rook of dat u hem gapte, u keek wel even heel goed naar mij in mijn bikini, hè?

Gerard: Helemaal niet. Als ik geweten had, dat u daar was dan zou ik die ellendige roos nooit hebben aangeraakt.

Pip: Dus u geeft toe, dat u hem hebt geplukt?

Gerard: Nou.. eh.. ja. Om de waarheid te zeggen, ik wou een roos hebben voor mijn moeder.

Pip: Oh, wat lief. Is het moederdag?

Gerard: Nee, ze vroeg me er een voor haar te plukken, maar er blijken op dit moment geen mooie rozen in onze tuin te zijn.

Pip: Dat is de smoes van het jaar! *(ze werpt een vernietigende blik op de tuin)* Geef toch toe, dat u een ouwe gluurder bent. *(Sophie barst in lachen uit)*

Gerard: Godnogantoe, Sophie, ik kan een beetje hulp best gebruiken, maar alles wat jij doet is lachen.

Pip: Kan het uw vrouw niet schelen, dat u er zulke smerige gewoontes op na houdt?

Gerard: Ze is mijn vrouw niet, ze is mijn zuster.

Sophie: *(staat op)* Je zou me eens netjes kunnen voorstellen.

Gerard: Dit is mevrouw de Lange... En u bent--?

Pip: Philippa Berendijk. *(ze schudt zonder enthousiasme handen)*

Sophie: Wilt u niet gaan zitten?

Pip: Nee, bedankt. Ik kwam niet op bezoek. Ik wil mijn roos terug en een verontschuldiging.

Gerard: Maar u kunt toch zeker wel één roos missen om een oude dame gelukkig te maken. U hebt er zoveel.

Sophie: Moeder woont in Amerika.

Gerard: In Texas, waar de rozen het niet erg goed doen.

Pip: Oh, nou.. goed dan, ze mag hem hebben als het haar zo gelukkig maakt.

Gerard: Dank je wel. Ik wist wel, dat u niet zo krenterig was.

Pip: En doe je dan net of-ie uit jullie tuin komt?

Gerard: Eh... ja.

Pip: Weet ze niet, dat jullie tuin zo eh.. zo..

Gerard: Dat onze tuin zo... wat is, juffrouw Berendijk?

Pip: (*benauwd*) Nogal verwaarloosd.

Sophie: Nogal verwaarloosd? Geen mens heeft een hand uitgestoken in deze tuin sinds moeder vijf jaar geleden weg is gegaan.

Gerard: Sophie, zo klinkt het net of ik aartslui ben.

Sophie: Nou, dat ben je ook. Dit was een heel mooie tuin toen moeder en jij hier pas kwamen wonen. Nu is het een oerwoud.

Gerard: Maar het is niet alleen maar mijn schuld, juffrouw Berendijk, echt waar, hoor! Bij mij gaat alles dood. Het gras verdort onder mijn voeten, bloemen verwelken als ik ernaar kijk, bomen komen niet tot ontwikkeling, groenten verleppen. Dat is waar, hè, Sophie? (*wijst naar de pot met dode struik*) Zie je dat zielige bezembosje van een struik in die pot? Dat was een mooie bloeiende hydrangea toen ik het uit de winkel meebracht naar huis, maar onder mijn slechte invloed ging het zomaar binnen twee dagen dood.

Pip: (*tegen Sophie*) Is het echt zo erg als hij zegt?

Sophie: Wel, mijn man wil hem niet in de buurt van onze tuin hebben.

Gerard: En daar kan ik nog aan toevoegen, dat elk stuk tuingereedschap gegarandeerd stuk gaat als ik het aanraak. We hebben een schuur vol met vastgelopen grasmaaiers en gammele scharen.... allemaal mijn toedoen. Ga toch zitten en neem iets te drinken. Oh, er is niets meer.

Pip: Dat geeft niet, ik heb geen dorst. (*ze is wat vriendelijker en gaat zitten*)

Gerard: Dus u kunt het mij niet kwalijk nemen, juffrouw Berendijk, dat ik niet alleen een van uw schitterende rozen pluk, maar ook nog uw prachtige tuin beschrijf in mijn brieven.

Pip: Doet u dat echt?

Gerard: Ja, iedere week, net of het mijn eigen tuin is. Ik heb net twee pagina's vol geschreven met een lofrede op de riddersporen.

Pip: Waarom?

Gerard: Nou, u moet toch toegeven, dat ze erg mooi zijn.

Pip: Ja... maar ik zie niet in waarom uw moeder dat zou willen weten. Ik bedoel, elke week, dat moet wel erg vervelend voor haar worden.

Gerard: Geloof dat maar niet. Mijn moeder is een tuingek. De enige

manier waarop zij kan overleven in dat ellendige uitgedroogde Texas is door te dromen van haar weelderige Hollandse tuin.

Pip: Blijft zij lang in dat ellendige uitgedroogde Texas?

Gerard: Ze woont daar voor goed. Vijf jaar geleden is ze met een Amerikaanse oliebaron getrouwd en heeft ze de Hollandse klei van haar schoenen geschraapt.

Pip: Een oliebaron? Oh, wat opwindend!

Gerard: Oh, Elmer is niet opwindend. Hij is onuitstaanbaar.

Sophie: Ik geloof niet, dat je dat moet zeggen, Gerard. Voor moeder was het heel romantisch. Ik was erbij toen ze elkaar ontmoetten. Hij keek moeder één keer in haar grote blauwe ogen en hij was verkocht.

Gerard: Flauwekul. Moeders chocoladekoekjes hebben hem verleid. Ik was er ook, weet je nog wel. Het was een schouwspel dat ik nooit zal vergeten. Het tuinfeestje van de dominee, het knapenkoor dat in de regen "Het lied van de woestijn" stond te zingen, al die mensen die de feesttent in renden, de domineesvrouw die ons voorstelde aan dat grappige kereltje met zijn o-benen en die enorme cowboyhoed. Zijn gezicht zag eruit als een stuk geloid leer. Sophie gaf hem een kopje thee, hè Sophie?

Sophie: Ja. Hij nam één slokje en zei, "Holy cow"!

Gerard: De dominee deed net, of hij niets gehoord had. Toen schoof Moeder een schaalje koekjes naar hem toe met haar liefste glimlach. En het eerste wat ik weet, hij neemt zijn hoed af met een zwaai en zegt, "Lady, joe meek geweldig koekies" en nodigt zichzelf uit voor het eten.

Sophie: En binnen de kortste keren vroeg hij haar die koekjes voor de rest van zijn leven voor hem te bakken. Moeder was er gewoon ondersteboven van.

Gerard: En binnen een maand waren ze getrouwd.

Pip: Nou, hij moet wel geweldig charmant zijn.

Gerard: Denk je dat?

Pip: Natuurlijk, als hij haar zo gek kon krijgen om haar geliefde tuin achter te laten. Daar is wel heel wat charme voor nodig.

Gerard: Oh, hij had wel heel wat. Zes oliebronnen, die allemaal prachtige zwarte olie oppompen... ruw maar aantrekkelijk zou je kunnen zeggen. Moeder werd verscheurd door twijfel, natuurlijk wie zou dat niet zijn. Tuinieren aan de ene kant en miljoenen dollars aan de andere... maar toen Elmer een bonk van een diamant aan haar vinger schoof en zei, dat ze iedere zomer naar huis kon gaan om de tuin te zien, toen liep ze zonder nog een keer om te kijken het bureau van de Burgerlijke Stand binnen.

Sophie: (*verontwaardigd*) Zoals jij het zegt klinkt moeder wel erg

geldbelust. Ze deed alleen maar wat elke vrouw zou doen. Vader had haar bijna niets nagelaten en jij verdiende ook zo goed als niets. Ze had heel veel geldzorgen.

Gerard: Ja, dat kleine mannetje met zijn o-benen moet er uitgezien hebben als de engel Gabriel.

Sophie: O-benen of niet, met zijn geld betaal jij zowat je hele levensonderhoud. Wees niet zo ondankbaar, Gerard. Ik ga naar binnen, koffie zetten. *(staat op)*

Gerard: Goed idee. U blijft toch nog, juffrouw Berendijk?

Pip: Ik heet Philippa, roepnaam Pip.

Gerard: Ik heet Gerard en mijn zuster met dat zure gezicht heet Sophie.

Sophie: Als ik een zuur gezicht heb komt dat waarschijnlijk door jou. *(zij gaat het huis binnen)*

Gerard: *(roept haar achterna)* Flauwe kul. Het komt door die afschuwelijke kinderen van jou.

Pip: Hoeveel kinderen heeft ze?

Gerard: Vier bij de laatste telling. Ze steriliseert ze in het plaatselijke zwembad. Ze zou haar man er mee naar toe moeten nemen, dan zou die ook gesteriliseerd kunnen worden.

Pip: Hoe lang duurt het nog voor je moeder weer thuis komt?

Gerard: Weer thuis komt? Nooit, naar ik hoop en vertrouw.

Pip: Maar zei je niet, dat ze elke zomer thuis komt?

Gerard: Nee, ik zei, dat Elmer had gezegd, dat ze dat kon doen, maar dat was voor ze die vreselijke, deinende zee overstak.

Pip: Vond ze dat niet leuk?

Gerard: Ze bestierf het van angst. Dat was de eerste en de laatste keer dat mijn moeder vaste grond verliet en toen ze de overkant bereikte, bleek en overstuur, heeft ze gezworen dat ze nooit meer de Atlantische Oceaan zou oversteken.

Pip: Ook niet met de boot?

Gerard: Boot, vliegtuig of heteluchtballon, het maakt niet uit. Moeder weet wanneer ze verslagen is. Dus waarom zou ik me kapot werken in een tuin die zij toch nooit meer te zien krijgt.

Pip: Waarom heb je dan al die tijdschriften over tuinieren? *(wijst op de tijdschriften op tafel)*

Gerard: Dan kan ik tenminste met verstand schrijven over wat ik allemaal doe in de tuin. Bijvoorbeeld... *(hij neemt een tijdschrift op en opent het)* laat me iets citeren van pagina drie uit "Groene vingers".... *(leest)* "Azalea's houden van een deklaagje met bladaarde". Nou, klinkt dat niet indrukwekkend?

Pip: *(giechelend)* Ik vind het meer vies klinken.

Gerard: Ik verwerk het in de brief van deze week.

Pip: Vertel je haar ook over mij?

Gerard: Alleen als je blijft eten. Dan zal ik schrijven, dat je de heggeschaar kwam lenen. Ik heb eens een heggeschaar gehad. Hij deed het vijf minuten en toen... kaput. Daar kijk je van op, hè?

Pip: Waarvan?

Gerard: Van al die leugens die ik vertel.

Pip: Nou ja, ik veronderstel dat het leugentjes om bestwil zijn. Laten we hopen, dat het wat oplevert.

Gerard: Oplevert?

Pip: Nou... als ze doodgaat, ik hoop dat je dan flink wat erft.

Gerard: Dat is een zeer cynische opmerking. Ik hoop, dat moeder nog in geen eeuwigheid doodgaat.

Pip: Nee, nee, natuurlijk niet, dat bedoelde ik ook niet.

Gerard: (*met een gemeen grijnsje*) Maar aan de andere kant...

Elmer kan het niet lang meer maken... Zijn dokter zegt, dat zijn lever is aangetast... en als hij wordt ontboden naar de Eeuwige Olievelden zal mijn moeder een enorm rijke vrouw zijn. Natuurlijk wil ik Elmers overlijden niet verhaasten, maar ik kan er niets aan doen, dat ik er wel eens aan zit te denken. Maar nu genoeg over ons. Vertel eens wat over jezelf. Hoe kan het, dat ik vijf jaar naast je heb gewoond zonder van je bestaan af te weten?

Pip: Ik heb tot mijn achttiende op kostschool gezeten en daarna op de universiteit. Ik ben net klaar met mijn studie en nu moet ik beginnen aan dat vervelende gedoe van een korst brood te verdienen.

Gerard: Dat zal toch niet zo moeilijk zijn voor een meisje als jij, mooi en met hersens.

Pip: Jij hebt zeker geen secretaresse nodig?

Gerard: Ik? Een secretaresse? Wat denk je dat ik ben, een zakenbobo?

Pip: Wat ben je dan, afgezien van een fulltime tuinier?

Gerard: (*tamelijk verlegen*) Ik componeer.

Pip: Componeer jij? Muziek? Wat voor soort muziek.

Gerard: Eh... pianomuziek. Ik ben wat je noemt een opkomend componist.

Pip: En hoe ver ben je al opgekomen?

Gerard: (*quasi-zielig*) Ik ben nog niet doorgebroken.

Pip: Mijn vader is leraar. Hij is hoofd van de plaatselijke school en hij geeft geschiedenis.

Gerard: Lekker lange vakanties.

Pip: Ja, mijn moeder en hij maken een archeologische rondreis in het Midden-Oosten. Ze blijven zes weken weg. Ik moet op het huis passen.

Gerard: Zes weken? Grote hemel, wie doet de tuin al die tijd?

Pip: O, dat speel ik wel klaar, hoor. Het is gewoon een kwestie van regelmatig maaien. Ik denk toch wel, dat ik de boel draaiende kan houden.

Gerard: Als je maar niet eenzaam wordt daar, zo helemaal op jezelf. Je kunt hier altijd binnenlopen, hoor. Je blijft toch lunchen, hè? Ik zal zien dat ik Sophie loos en dan maken we wat lekkers klaar. (*Sophie komt op met een dienblad met koffie*) Oh, Sophie, moet jij die kinderen niet eens gaan halen? Die zijn onderhand zo uitgebleekt als schelvissen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto